

Lännen luostarilaitoksen vaihteita

on paikka, jonne voivat vetäytyä henkilöt, jotka haluavat keskittyä uskonnolliseen elämään. Miespuolisia luostarin pysyviä asukkaita kutsutaan yleensä munkeiksi ja naispuolisia nunniksi. Munkiksi tai nunnaksi tuleminen on suuri asia erityisesti luostaritoimintaa harjoittavissa kristillisissä kirkoissa ja vaatii sitoutumista. Ortodoksisen munkkiluostarin johtaja on igumeni ja nunnaluostarin johtaja igumenia. Katolisen munkkiluostarin johtaja on apotti ja nunnaluostarin abbedissa. Noviisi on munkki- tai nunnaharjoittelija, joka vielä mieltii, antaako koko loppuelämänsä koskevan luostarilupauksen. Igumeenilla on oikeus käyttää igumeeninsauvaa, jota on olemassa kahta mallia: yläpäässä olevalla poikkipuulla varustettu sauva, jota käytetään jumalanpalveluksissa, sekä suora matkasauva, jota igumeeni käyttää ulkona liikkeessaan. Nais- eli nunnaluostarin johtajasta puhuttaessa arvonimi on igumenia. Benediktus Nursialainen: benediktiiniluostarit syntyivät 500-luvulla Italiassa

- Luostarisäännöt: ”rukoile ja tee työtä”
- Luostarit tärkeitä oppineisuuden keskuksia: koulut, kirjastot, viljelystaitojen opetus
- Varhaisia terveyskeskuksia
- Majoittavat pyhiinvaeltajia
- Franciskus Assisilainen: fransiskaaniveljistö
- Ei luostarissa, vaan kansan parissa kaupungeissa
- Rikas nuori mies 1100-luvulla Italiassa luopui omaisuudestaan ja omistautui heikoimpien auttamiselle, josta veljistön tehtävä
- Pyhä Fransiskus luonnon ja luonnonsuojelun pyhimys
- Elävät kerjäämällä ja käsitöillä
- Pyhä Dominicus: dominikaaniveljistö
- Syntyi Ranskan Toulouisessa
- Keskittyivät opetustyöhön kansan keskuudessa kansan omalla

kielellä

-Kerjäläismunkeista tuli keskiajalla keskeisiä opettajia

varhaisissa yliopistoissa

Luostarien synty

Hellenismissä korostettiin hyvän ja pahan, henkisen ja aineellisen, vastakohtaisuutta. Tämä johti ajatukseen, jonka mukaan sielu on ruumista huomattavasti tärkeämpi. Tämän logiikan mukaan arvottomalla ruumiilla saa tehdä mitä vain. Tästä seurasi ääritapauksissa mässäilyä, juominkeja ja seksuaalista hurjastelua. Toisen samaan logiikkaan perustuvan ajatuksen mukaan ruumis täytyy kuolettaa. Tämä ajatus johti asketismiin, joskus jopa itsensä kiduttamiseen (ankara paasto, itsensä ruoskiminen). Kun tämä yhdistyi juutalaiseen perinteeseen sekä Uuden Testamentin seksuaalikielteisiin kohtiin, alkoi kristillinen luostarilaitos kehittyä.

Tämä prosessi voimistui kristinuskon tultua sallituksi ja valtion suositukseksi uskonnoksi Rooman valtakunnassa 310-luvulla. Useat kristityt alkoivat arvostella kirkon maallistumista. Tämä aiheutti uskonnollisen erottumisen tarvetta, ja monet vetäytyivät erakoiksi yksinäisyyteen harjoittaen asketismia, antautuen täysin hengelliseen elämään. Buddhalaiset luostarit syntyivät jo Buddhan aikana. Maallikkokannattajat lahjoittivat puistoja munkeille, ja niihin rakennettiin asumuksia. Buddhalainen kaanon eli Tripitaka (kolme koria) on jaettu kolmeen osaan, joista yksi (Vinaya Pitaka) käsittelee lähinnä luostarielämän ohjeita. Buddhalaisluostarissa munkit käyttävät huomattavan osan ajastaan meditointiin, joissakin koulukunnissa on jopa 14 tuntia ohjattua meditaatiota päivässä. Buddhalaiset luostarit syntyivät jo Buddhan aikana. Maallikkokannattajat lahjoittivat puistoja munkeille, ja niihin rakennettiin asumuksia. Buddhalainen kaanon eli Tripitaka (kolme koria) on jaettu kolmeen osaan, joista yksi (Vinaya Pitaka) käsittelee lähinnä luostarielämän ohjeita. Buddhalaisluostarissa munkit käyttävät huomattavan osan ajastaan meditointiin, joissakin koulukunnissa on jopa 14 tuntia ohjattua meditaatiota päivässä

